

Arild Linnebergs tallmagi

Av Eivind Kolflaath, professor i filosofi og rettsvitenskap, Universitetet i Bergen

Som ventet har litteraturprofessor Arild Linneberg ikke kommet med tilfredsstillende svar på noen av mine spørsmål om det faglige innholdet i justismordprosjektet ledet av Linneberg og to andre litteraturvitere (Johan Dragvoll og Bjørn C. Ekeland). De tre setningene han spanderer på dette i sitt siste innlegg (Klassekampen 2. juli), besvarer ikke noen av de spørsmålene som faktisk ble stilt. Flere av disse spørsmålene griper inn i kjernen av prosjektet og i de tre forskernes måte å snakke på i en slik grad at justismordprosjektet går i oppløsning som faglig prosjekt hvis de ikke lar seg besvare.

Linneberg vil heller snakke om ytre forhold som publisering, SFF-søknaden og hvem han samarbeider med. For eksempel brukes publiseringstall for NFR-prosjektet «Justismordets dramaturgi» som argument i det forrige innlegget («Domstolens løpegutt», Klassekampen 18. juni). Linneberg skriver her at «[i]følge prosjektets sluttrapport 25. april 2013 hadde det blitt publisert 20 artikler, 23 bokkapitler, 1 monografi, 33 konferanseforedrag, 21 populærvitenskapelige publikasjoner, samt 24 oppslag i aviser, radio og fjernsyn».

Det er Linneberg selv som har skrevet rapporten. Den får man ved å henvende seg til Norges Forskningsråd.

Antallet artikler og bokkapitler som er oppgitt i rapporten, virker imponerende. Men tallene er ikke reelle. Dette vil man se av enkeltregistreringene i den samme rapporten. Det er nesten ikke til å tro hva som her er blitt registrert som vitenskapelig «artikkel» eller «bok/artikkel i bok/rapport». Men det står der, svart på hvitt.

Blant annet finner vi registrert som «artikkel» et hørespill(!) i NRK, søknaden(!) om et senter for humanistiske rettsstudier og intervjuet(!) med Linneberg og Ekeland i Forskerforum. Oppsiktsvekkende er også registreringen av Linnebergs bokkapittel «The Rhetoric of Tropes in the Data Retention Directive» i antologien Hildebrandt/Gaakeer (red.): «Human Law and Computer Law». Antologien eksisterer, men uten noe kapittel av Linneberg.

Større utslag i statistikken gjør det at Linneberg, i tillegg til å registrere boken «Justismordets retorikk» som en monografi, har registrert hvert enkelt av de syv kapitlene i den samme monografien som selvstendige publikasjoner, og ett av disse for sikkerhets skyld tre ganger. Det som i realiteten er én publikasjon, har altså gitt opphav til ti registreringer. Og dette kommer på toppen av at rundt to og et halvt av de syv kapitlene i virkeligheten er gjenbruk av gammel tekst – dels fra Ekelands doktoravhandling, dels fra Dragvoll's hovedfagsoppgave.

Videre er mange av resultatene ikke publisert i «bok/artikkelsamling/tidsskrift» (ordlyden i rubrikken for publiseringssted). For eksempel er 14 publisert i norske aviser (Dag og Tid, Klassekampen og Aftenposten). Det er registrert leserinnlegg ned til under en halv spaltelengde. Et av kravene til registrering i kategoriene «artikkel» og «bok/artikkel i bok/rapport» er at den aktuelle publiseringskanalen har fagfelleevaluering av innsendte tekster.

Dessuten handler minst syv av resultatene om andre temaer enn justismord, for eksempel litteraturkritikk, «NATO og Europa» og Jo Eggens forfatterskap.

Det er ikke rart at det blir høye tall.

Linneberg skriver i et vedlegg til rapporten at «[i] sidetall anslås den vitenskapelige produksjonen til drøyt ett tusen sider, i tillegg kommer den omfattende populærvitenskapelige produksjonen, de mange formidlingstiltakene og oppslagene i massemedier». Etter å ha gått igjennom registreringene i de to kategoriene og trukket fra for gjenbruk av tekst og for doble registreringer av samme publikasjon, står jeg igjen med følgende når monografien holdes utenfor: Tre artikler (inkludert en anmeldelse) i tidsskrifter som er godkjent for slik registrering, og tre bokkapitler. Sammen med de fire og et halvt nyskrevne kapitlene i monografien, som allerede er registrert som bok og dermed dekket, utgjør dette mindre enn 200 sider vitenskapelig produksjon. Det er langt igjen til «drøyt tusen sider» og til «20 artikler» og «23 bokkapitler».

Og selv om vi inkluderer de fire tematisk relevante artiklene i tidsskrifter som ikke oppfyller NFRs krav, kommer vi ikke over 240 sider med nyskrevet tekst.

Dette er sannheten bak statistikken som Linneberg presenterte i rapporten til NFR i 2013, og som han nå har valgt å trekke inn i den pågående debatten om justismordprosjektet.